

Architecture appears to be a process with a telos; an evolution towards the realization of a building. During the design process, aiming towards a target is necessary, but hitting the target seems optional.

No dancer dances to merely finalize the dance.

Every model, every drawing and every study serves a purpose; they pose questions, express doubt and seek. Sometimes they are useful, often they are not, and yet all are valid. Architecture is goal driven while remaining autonomous. It expresses itself as a patterned output in a continuous creative process. The finalized object/building is its climax, yet pioneered by the initial idea. And every act in between is to be framed as architecture.

Architecture evolves by conquering dimensionality. Potency is its primordial context while an idea imprints as starting point (0D). This idea develops through the line of time (1D). The drawing becomes the plane in which the imagination organizes itself (2D). The model combines the surface of the plan and surface of the section into a spatial object (3D). And architecture as-built encloses space while participating in time (4D).

In a cognitive big bang, architecture expands by connecting mentality with materiality; by connecting imagination with experience. Architecture itself causes space and time by housing our experience. Its aim is being vital and generous; to develop itself as a giving context; an offer to relate to.

The intention of a designer sublimates potency towards architecture.

A persistent and playful focus -filled with enthusiasm, ambition and empathy (1D)- grounds the quality of the material output (2,3,4D). The designer plays in awe, with and within a multiplicity of context. And yet, despite this multiplicity, the voluntary courage to play is the necessity for goodness.

-

Architectuur lijkt een doelmatig proces; een evolutie richting de finaliteit van het bouwen. Tijdens het ontwerpproces is het HEBBEN van een doel noodzakelijk maar het HALEN van dit doel lijkt optioneel.

De danser danst niet in functie van het finaliseren van de dans.

Elk model, elke tekening en elke studie dient het doel; het bevraagt, twijfelt en zoekt. Soms zinvol, vaak ook niet en net daarom dan toch weer wel. Architectuur is dienend EN autonoom; verstilde patronen in een ontwerpproces. Het opgeleverd object is de climax, het eerste idee is een pionier. En ook alles ertussen blijkt architectuur.

Architectuur is evolutionair en groeit in dimensies. Potentie is haar context en het start-idee een punt (0D). Dit idee ontwikkelt zich doorheen de lijn van tijd (1D). De tekening is het vlak waarin de verbeelding zich organiseert (2D). De maquette combineert planvlak en gevelvlak tot ruimtelijk object (3D). De gebouwde architectuur omsluit de ruimte en wordt geleefd in tijd (4D).

In een cognitieve expansie verbindt architectuur mentaliteit met materialiteit; verbeelding met ervaring. Finaal maakt architectuur tijd en ruimte door het herbergen van beleving.

Het doel is vitaal en genereus; een gevende context waartoe we ons verhouden.

De intentie van de ontwerper verheft potentie tot architectuur. Een aanhoudende, speelse focus met enthousiasme, goesting, wil, ambitie en empathie (1D), geeft uitdrukking aan de materiële kwaliteit van architectuur (2,3,4D). De ontwerper speelt IN een veelheid van context en MET een veelheid van context en daarbij is de vrijwillige durf tot spelen de voorwaarde tot kwaliteit.